

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΟΝ ΟΡΦΑΝΗΣ

(Τέλος· ἴδε σελ. 68)

Ἐκείνη ἡμέρα, ἔβγαλε μὲν τὰ μάτια μου...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὰ βέβαια, γέροντά μου, τὴν ἀγαπᾶ...

Ὡ! καί μιν Μάρθα μου, ἐμπεπνῆσται...

« Τὴν ἀγκάλιασα καὶ τὴν ἐφιλήσα. » (Σελ. 77, στήλ. 6'.)

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὲ εἶχε ἡσυχάτη ὅπως δὴ ποτε...

Ἐκείνη ἡμέρα, ἔβγαλε μὲν τὰ μάτια μου...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὲ εἶχε ἡσυχάτη ὅπως δὴ ποτε...

πολλὸν περισσότερο παρὰ χθές, διότι χθές...

Με αὐτὰς τὰς σκέψεις ἐξεκίνησα...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὲ εἶχε ἡσυχάτη ὅπως δὴ ποτε...

συλλογισθῆτε τὴν εὐτυχίαν τῆς κόρης...

« Ἐσὺ, δὲν θὰ λυπώσουν ἂν ἐγένετο...

Μὰ, καλέ, τὸ ἤξευρα ἐγὼ πῶς ἦσαν...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὲ εἶχε ἡσυχάτη ὅπως δὴ ποτε...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὲ εἶχε ἡσυχάτη ὅπως δὴ ποτε...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Ἄνθρωποι μὲν ἀγαπᾶνε, ἀλλ' οἱ φίλοι...

Μὲ εἶχε ἡσυχάτη ὅπως δὴ ποτε...

« Ἐγονάτισε στὸ μνημὲν τῆς μητέρας μου. » (Σελ. 77, στήλ. 6'.)

